

Igor Bratož

A: RDEČA . PRV

(datoteka z osnutkom za epizodo iz trivialnega romana v pismih)

Kot zmeraj sem jo po svojem in njenem dežurstvu pričakal na temnem parkirišču. Nekaj pohojenih ogorkov. Luže. Stari oljni madeži. Precej filmsko. Tudi tokrat se ni upirala. Zamolčani krik presenečenja. Molče je pustila, da sem ji prevezal oči in jo zleknil na zadnji sedež svojega avtomobila. Zaprl sem vrata in si prižgal cigareto. Njen vzdih. Parkirišče velikega kliničnega centra se je počasi praznilo. Ritem, ritem.

Veter je pometal po praznem prostoru in vrtinčil odvržene papirčke. Molči in čaka. Naslonila se je na prevezani roki in prekrižala nogi. Pogled na zadnja sedeža. Delček rituala. Vplul sem v tok rdečih zavornih luči. Nedoločljiva varnost mestnih pretočnic. Nedotakljivost anonimnosti. Ritem hladne zasebnosti. Godi mi, veš.

Zapeljal sem pred garažo in ugasnil luči. Pomagal sem ji iz avtomobila in jo prirnil k vhodu. Glavo je nagnila nazaj, kakor da bi vdana v usodo čakala na brco, ki jo bo pahnila v brezno. Noči, noči. In poleg telefona ležeče ženino kulinarično sporočilce. Pogrej-nareži-operi-pusti košček torte... Tudi nekakšen ritem.

Privedel sem jo v ropotarnico in jo kakor zmeraj privezal na star ginekološki stol. Z rokama je zakrožila po svoji temi in me ujela za hlačnico. Prenikajoča toplota dlani, ki vprašaj spremeni v trdoto klicaja. Nežno se je pretipala do zadrge in jo povlekla navzdol. Dlakavo telo dopoldanskega pacienta. Z odločnimi kretnjami sem ji slekel krilo in odpel belo svileno bluzo. Rdeče preveze se nisem dotikal. Rdeča preveza, njena rdeča tema, je njen zapik. Scenarij je bil skoraj zmeraj enak. Enakomerni in natančni gibi, ki zapolnijo tišino. Sopenje, ki naredi, da se tišina noči razpotegne in zvrtni v zaustavljen drobci časa. In potem odrešujoči ritem.

Sicer me vidi vsak dan, med operacijami mi podaja instrumente, a da je gospod doktor tudi njen občasni ugrabitelj – tega ne ve. Kaže, da je tudi ne zanima več. Sprva se je sicer borila, praskala in celo hotela vreščati, a je kmalu sprevidela, da to ne hasne. Prepozna reanimacija.

Zdaj se mi zdi, da neznosno uživa in da so te nekajurne ugrabitve postale njeno vzporedno erotično življenje. Skrivno. In najino. Upira se le še funkcionalno, zaradi užitka predajanja. Užitek gnezdi v tišini.

Včeraj zvečer sva jo z ženo povabila na obisk. Ni bilo prvič. Razbijanje tišine, ki zna tudi uspavati in moriti. Pripeljala se je s svojim »prijateljem«. Ji jih pravzaprav ne manjka. Glasen obrtniški tipček. Denar, kakor pravi, zavoha na kilometer daleč. Seveda, seveda – tudi malce bere. »Kdaj pa kdaj.« Ah, kakopak. Kanonada priimkov. Trobezljal o argentinski književnosti in krožil s prekrižano nogo. Aha. Se mi je hotel prikupiti? Zakaj? Kmalu odide v Venezuelo. Biznis. As usually. Žena natočila pomarančevca z viskijem. Nam je bilo prav prijetno. Ona si je oblizovala ustnice. Nikakor nisem mogel spregledati. Prav čuden nasmešek je imela. Poseben pomen? Pa menda ni slutila?

Z ženo sta odšli v kuhinjo. Magija narezkov. Z gospodom prijateljem sva se proporcionalno z zniževanjem gladine v buteljkah razumela čedalje bolje. On je razprèdal zgodbo o pomembnosti gojitve školjk, jaz pa sem vsiljeval modrovanje o značilnostih in organizaciji prostitucije za časa Rimljanov. Iz dnevne sobe sem jo videl oditi v smeri kopalnice. Žena se je iz kuhinje vrnila z velikim lesenim pladnjem. Spet smo zategnili svoje prijazne večerne nasmeške in se predali hrani. Ko se je vrnila, me je pogledala naravnost v oči, in zazdelo se mi je, da je v njenem pogledu nekaj novega, vprašujočega, začudenega. Z ženo sta nenadoma začeli šepetati. Mojega nelagodja ni odgnala niti gospoda prijatelja butasta šala o nekakšnih ženskih spletkah in načrtovanju orgij. Za tipčka se mi je zdelo, da bi bil zmožen edinole bolščanja v video. Kaj druga ga bi ga definitivno pokončalo.

Nekje pri peti buteljki mi je prišlo na misel, da se utegnem z nepremišljenim pogledom ali besedo izdati, in nehote sem začel buljiti le v pepelnik in svoj kozarec. Ženski sta se še naprej imenitno zabavali in hahljali, a zdelo se je, da se večer počasi izčrpava in nehuje. Moje molčečnosti ni opazil nihče. Ali pa se je večer končal le zame? Iznenada so me njeni pogledi – pravzaprav njihov pomen – začeli zadevati kot rezila. Razmišljaš kdaj o pogledih? Namreč – kaj sporočajo? In zakaj so nekateri nedolžni takó nedolžni, da postanejo že kar zlovešči? Pod težo vseh mogočih vprašanj in vina sem se vse bolj pogrezal v fotelj.

Ko sta odšla, sem si oddahnil. Vse bo našlo svoj pravi ritem, sem si prigovarjal. Tisto, kar me je dokončno dotolklo in zaradi česar ti tole pišem, je sledilo. Ko sem že legel, je v spalnico prišla moja žena. Nesramno nasmejana. »Kaj nisi nečesa pozabil?« me je vprašala in mi pomolila pod nos rdečo prevezo.